

veskov. Poleg vsega tega moram priznati, da me je po končanem štivu obšlo prijetno čustvo: ali vpliva tajinstveni „ôd“ pisateljve dobre volje ali je to zaslužen počitek po naporu?

Pred slednjim spevom stoji kot preludij lirska partija, večinoma gibčna v ritmu in semtertje vznešena, po navadi pa nabasana z dolgovezniimi moralnimi nauki, ki vam trepanirajo čepinjo pri polni zavesti; ostali večji narodi nazivajo take reči „žage“. Mestoma se spotaknete ob banalne izreke, ob katerih se spomnite, da je Platen iznašel izraz: bodenlose Platiitüden. Najbolj zanimiv je bržkone tolovajski napad na Livek, le da stoje motivacije ko svetopisemski malik na slabih lončenih nogah.

Glede jezikovnih novotarij je jasno, da s hvalo sprejmemo, kar je pristnega, slikovitega; toda pri nepotrebnih navlaki samovoljnih tvorb in številnih izposojenk — bonsoir! Prečesto smo siljeni misliti na Koseskega udrihbo ali Valjavčevo cvilbo in krulbo; razumevanje otežkočuje latinska raba veznika in-in, trije medsebojno odvisni genetivi zapored so neizbrisen stilistični madež; potem mrgoli po Livškem jezeru vse preveč „vši“-participov itd. Prekoračenje (enjambement) sicer ni neodpustno, takisto nastopa tu pri sorodnih vokalih čisto po španskem receptu siniceza, vendar ne dosledno. Večina teh pojavov, kakor tudi mašila, grede na rovaš osmerca, ki je težko izvedljiv v jezikih s prevesno dolgimi besedami. Melodiki stila na silen kvar je kopičenje enklitik, zlasti proti koncu, na pr.: Bil zbežal bi, ko bi ga ne | Bil prijel za uzdo naglo. Redkejši so taki-le polnokrvni verzi:

Čuk neumni! Na visoki
Drog obešen, boš glasove
Kakor sraka v zrak zaganjal,
Pa z nogama svet pozdravljal.

Toda dovolj! Nerad sem zapisal te misli, saj mi je vsak dan pričakovati, da mi kdo zalučí v lice ono strašno besedo, ki je padla pred davnim časom v deveti deželi na mladega ocenjevalca, ker je slučajno pred smrtjo starejšega poeta nekoliko strožje razložil svoje mnenje. Edina želja mi je na srcu, da avtor, vse časti vreden gospod in [baje] velezaslužen šolnik, ne prebere te algarade, pač pa da jo upoštevajo mlade sile, ki odlašajo svoje umetnine na prezrelo dobo, ko bo ognjenik že ugasnil.

Ant. Debeljak.

Guy de Maupassant, Lepi striček. Bel-ami. Prevel Oton Župančič. Ljubljana 1912. Narodna založba. 8°. 526 str. Broš. 3 K 50 v, vez. 4 K 70 v, s pošto 30 v več.

Ko je izhajal „Lepi striček“ v listku „Slovenskega Naroda,“ je našel mnogo zvestih čitateljev, ki so vsakikrat radovedno čakali nadaljevanja; kajti čudovita življenska zgodba Georgesu Duroyja, prepletena z raznimi pikantnimi dogodljaji, je pripovedovana s tako živimi barvami, kakor pač to razume mojster francoske novele, Guy de Maupassant. Naši moralisti so se zgražali nad takimi velikomestnimi škandali, rdečica jih je zalila, ko so našli lepo Madalêno v kritičnem položaju z ministrom Laroche-Mathieujem in niti zapazili niso žgoče satire, namenjene propali aristokraciji. — Župančičev prevod lahko štejemo med najboljše, ki smo jih dobili v zadnjih letih.

J. Poljanec.

Abditus, Socialni problemi. Esecji. V Ljubljani 1912. Založil L. Schwentner. V. 8°, 234 str. Cena broš. 3 K 60 v, vez. 4 K 60 v.

Znani socialistični pisatelj Abditus, ki se je poskušal tudi na polju beletrije, nam je podal petnajst esejev o perečem socialnem vprašanju. Knjigo je razdelil v